

[Madsen-Mygdal.]

ligger til Behandling her sammen med Ministerens Forslag. Jeg kan imidlertid ikke tænke mig, at Ministeren skulde mene, at han, naar han ikke kan faa sit Forslag om en samlet Lovgivning, der nu ligger oppe i Landstinget, ført igennem, skulde have ret stor Udsigt til at faa det her foreliggende Forslag gennemført. Det lyder jo meget godt, som nu den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde, at naar vi ikke har kunnet blive enige i Aar, kan vi for et Aar fortsætte paa den sædvanlige Maade, men man maa huske paa, at det, der her er stillet Forslag om, er for første Gang dette: at anvende Jordfondens Midler til Indkøb af Jord, der alle Dage skal forblive i Statens Besiddelse. Det, man her vil have os til at fortsætte med, er netop et stadig fortsat Jordkøb med Tvangsfæste, dette Tvangsfæste, der har vakt saa stor Modstand ikke blot herinde i Rigsdagen, men ogsaa ude i Befolkningen. En Vedtagelse af det Forslag, Ministeren her har fremsat, vilde være et Præcedens for, at naar Rigsdagen ikke kan enes om en vedvarende Lovgivning — og i Retning af at forhindre dette har Ministeren hidtil ikke manglet Evner —, saa fortsætter vi blot med 1-aarige Love ad netop den Linie, som Ministeren foreskriver os. Med andre Ord, det, vi nu har forhandlet frem og tilbage om i to Rigsdags-samlinger, det foregribes ved en Vedtagelse af en 1-aarig Lovgivning. Hvis Rigsdagen gaar ind paa blot for et Aar at baandlægge Jordfondens Midler til Indkøb af Jord, hvorpaa der skal hvile Tvangsfæste, saa kender vi nok, hvordan det bliver udlagt; det bliver udlagt som en Indrømmelse, som de to Regeringspartier vil holde fast ved, og som en Gang givet ikke vil blive let at komme bort fra igen. Og det er netop denne Indrømmelse, som vi har drøftet saa tidt, det er denne Indrømmelse, som Ministeren ikke kan faa — i hvert Fald ikke fra mit Parti. Vi har gjort vor store Indrømmelse til Ministeren og de to Regeringspartier derved, at skønt vi principielt er imod Statsfæste, vil vi dog gaa med til, at Statsfæsteformen kan blive anvendt, hvis den jordsøgende Ungdom efter frit Valg paa lige Vilkaar selv maatte ønske det, men uden denne Betingelse, det vil sige ad Tvangsvejen, ønsker vi ikke Statsfæstet gennemført.

Jeg kan slutte mig til det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre), naar han sagde, at der ikke var Grund til her i Dag at genoptage hele Debatten om dette omstridte Spørgsmaal. Denne Sag er jo saa gennemdrøftet, og vi ved alle sammen meget godt, hvad vi

har at sige fra de forskellige Sider; jeg antager, alle ærede Medlemmer her i Tinget ved det, og at i øvrigt hele Befolkningen kender vore Standpunkter i saa Henseende. Jeg vil kun sige dette om selve Spørgsmaalet, at den højtærede Landbrugsminister og Regeringspartierne stadig skylder os Svar paa, hvorfor det skal være saaledes i Fremtiden, at der paalægges den Jord, Staten opkøber til Udstykning, Fæstetvang til evige Tider. Det er dog lidt ejendommeligt nu, umiddelbart efter at Fæstetvngen er afskaffet, paa ny at indføre den.

Og dernæst er der det simple og enkle Spørgsmaal: Hvorfor maa den Ungdom, der ansøger om Jord, ikke selv vælge mellem Statsfæste og Selveje? Hvis virkelig Fæsteformen er saa langt bedre end Selveje — og det mener de Herrer indenfor Regeringspartierne jo —, hvorfor i Alverden tør da Fæsteformens Tilhængere ikke overlade de unge selv Valget? Vi andre, der anser Selvejet for det bedste i det lange Løb, baade for den enkelte og for Landbruget som Helhed, nærer ikke Frygt for at give de unge Valget, naar blot de to Brugsformer stilles økonomisk lige.

Endelig er der det Spørgsmaal, som i Sandhed ogsaa trænger til en Besvarelse: Hvorfor skal Statskassen tage et stort Tab for hver Fæster, der etableres, medens der kræves fuld Betaling af Selvejere? Med andre Ord, hvorfor skal Statens Midler anvendes som Løkkemidler for de unge til at gaa ind i Fæste i Stedet for i Selveje?

Vi maa huske, at her staar vi overfor en Afgørelse for Fremtiden. Hidtil har Staten disponeret over Lens- og Stamhusjorden, som den havde faaet for ingenting; og saa kan man jo ikke sige, at det er et Tab at overlade den til Brugerne for denne Rente. Men nu er der Tale om, at Staten vil købe Jord, og saa melder sig det Spørgsmaal: Hvorfor skal Staten tage Tabet i det ene Tilfælde, men ikke i det andet?

Jeg skal om dette Lovforslag sige, at vi fra vor Side er rede til at vedtage ikke blot en 1-aarig, men ogsaa en varig Lov for Udstykningen, der stiller rigelige Midler til Raadighed for denne vigtige Sags Fremme — naar blot Selveje og Fæste stilles lige. Men en Lovgivning, der begunstiger Fæstet paa Selvejets Bekostning, kan vi ikke gaa med til.

Sluttelig skal jeg om de enkelte Paragraffer sige, at i § 2 burde der være indføjet — men det gælder for øvrigt ogsaa Landstingets Forslag om den gamle Husmandslovs Forlængelse for et Aar — en Bestemmelse om, at de ældre Brug, der i Henhold til den